

stämborrmaskinen

Stämborr

Efter en av mina jobbigaste veckor i sommar som började triskas redan på måndakväll med att jag hällde en mugg kokhett tevatten över mina oskyldiga ben och framförallt lår, fortsatte sedan på tisdagen med en sympatisk sotare som gjorde att jag fick transportera min stege fram och tillbaka till min granne då hon saknar stege upp till taket.

Sedan var min syster inbokad för att hjälpa mig med vedklyvningen. Det blev två tiotimmars dagar medan jag smorde upp en Helosantub på mina lår. Då jag tänker efter smakade nog maten av det hela veckan Men det är väl nyttigt kan tänka, invärtesmedicin.

Sedan hjälpte mig kompisen på torsdag med vedrelaterade sysslor. På torsdagskvällen skulle det så äntligen vilas, Vilandet bestod av radannonser som gicks igenom: Skräp! Skräp! För dyrt! Stämborr!! Fram med telefonen! En sån skulle man ha! –

---8065 Hallå! Jo det kommer en från övik och hämtar den i morgon! Vilken osis! Men livet måste gå vidare, det är bara så, Djungelns lag. Ändå kändes det som att den varit ägnad åt mig. Jag förbannade mig själv i efterhand att jag inte lämnat nummer och namn, men han från Övik (Örnsköldsvik) som skulle hämta den på fredag var ju säker på sin sak.

Bedrövad gick jag ut till min kära ved för att sörja Det var också där jag befann mig dan efter på eftermiddagen för att åter döva sorgen med mer ved. Hann då inte mer än greppa ett vedträ så ringer telefonen det är den lycksaliga ägarens telefon som lyckats spara mitt nummer. Örnsköld-svikaren svek mig sa karl´n, han skulle inte ha den.

Är du fortfarande intresserad, sa han som hette Manbert. Ja,jovisst men kan jag komma först på söndag, måste vila mina tevattensmarinerade ben,sa jag och förklarade om min måndagsolycka.

Jag har en baklastare att lyfta den med så det ska nog gå bra, replikerade han. Det är lugnt, jag tar den i min rymliga 88:as Fiesta.

Äntligen lördag! Ansträngde mig verkligen hårt hela dagen för att få maximal vila. Kvällen avnjöts med mopedtur där jag satt längst fram på den breda sitsen för att inte beröra mina lår som i någon mån svalkades av den förbirusande fartvinden.

Klockan åtta på söndagsmorgonen ringde han: Ska du inte låna en pickup, eller en kärra, frågade han bekymrat. Nej, sa jag, det är lugnt. Du ska få se. Okay då, sa han och jag drog iväg på den 27 mil långa resan.

Färden tog mig till Åsele och sedan till Lycksele där jag inhandlade ett par läsglasögon och läsk, samt lite godis. Expediten, en söt yngre tjej var väldigt hjälpsam trots att jag var tvungen att ta ut maxbeloppet; 500 kr tre gånger, till stämborren. Nu bar det ut i okända trakter, till Sveriges periferi så att säga. Småningom kom jag till guldtrakterna: Kristineberg som förser Skellefteå med guldmalmen. En halvtimma senare var jag vid slutmålet; Adak, som också haft en gruva tidigare men som nu är nedlagd, i jorden?

Efter diverse krokvägar dirigerade av säljaren via telefonen, som bl.a. innefattade ett toalettbesök med

medburet toapapper i skogen, anlände jag till säljaren. Efter ett bastant fikafat gick vi ut och hystade in stämborrmaskinen: Beronius, från Eskilstuna. God hjälp hade vi av hans H 10 baklastare. Då hade jag dessförinnan fått en utmärkt redogörelse för Manberts yrkesliv inom skog och transport. Det blev en lång färd hem som började med att jag tankade i Malå och fortsatte mot Lycksele igen där jag ånyo köpte läsglasögon då vi råkat krossa ett par under lastningen av Beronius. Sista tie milen skedde utan kjol, som jag haft på ditvägen Nu fick det ske med bar underkrop på grund av brännskadan. Kl. åtta på kvällen var vi hemma, efter 56 mils körning, jag å Beronius, min nye vän från västerbotten

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mats med Poeter.se id #11075 innehar upphovsrätten